

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 listopada 2016 roku w sprawie o sygn. akt XVIII C 399/16, z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. przeciwko G. A. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi Wydział XVIII Cywilny: zasądził od pozwanego G. A. na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 8.654,67 zł od kwot: - 7.187,15 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od dnia 18 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, przy czym za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości nie większej niż odsetki maksymalne za opóźnienie; - 297,53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.309 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych, które przedstawiają się następująco:

W dniu 23 grudnia 2013 roku pozwany zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną we W. umowę, w ramach której przyznano mu kredyt w wysokości 9.272 zł. Kredyt miał zostać spłacony w 48 ratach miesięcznych. Pozwany nie spłacił w całości wykorzystanego kredytu. Zgodnie z § 3 ust. 1 umowy o kredyt konsumencki z dnia 23 grudnia 2013 roku za każdy dzień opóźnienia w spłacie kredytu Bank naliczał odsetki od zadłużenia przeterminowanego według zmiennej stopy procentowej, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 16 % w stosunku rocznym. W dniu 18 listopada 2015 roku wystawiono wyciąg z ksiąg banku. Zgodnie z jego treścią na wymagalne zadłużenie składały się następujące kwoty: 7.484,68 zł tytułem należności głównej, 1.144,99 zł tytułem odsetek i 25 zł tytułem kosztów.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest w części zasadne. Sąd meriti argumentował, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe). Odnosząc się do podniesionych zarzutów Sąd meriti wskazał, że pozwany nie wykazał, że wierzytelność w całości spłacił (art. 6 k.c.). Sąd Rejonowy podkreślił, że wysokość wierzytelności zarówno co do kwoty głównej, jak i dalszych odsetek nie budziła wątpliwości Sądu i wynikała z umowy kredytu (k. 21-23) oraz wyciągu z ksiąg banku (k. 18). W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.654,67 zł wraz z dalszymi odsetkami. O odsetkach maksymalnych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 i 482 k.c. zgodnie z treścią żądania, sprecyzowanego w pozwie. O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd wskazał, że zgodnie z wyrażoną w tym przepisie zasadą strona przegrywająca sprawę powinna zwrócić stronie wygrywającej wszystkie poniesione przezeń koszty. Na koszty postępowania poniesione przez stronę powodową złożyła się opłata sądowa w wysokości 109 zł i wynagrodzenie radcy prawnego z tytułu zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając orzeczenie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił: 1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a w szczególności: 1. naruszenie normy wynikającej z treści art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewykazanie w uzasadnieniu wyroku na jakich dowodach Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie, jakie dowody uznał za wiarygodne, a którym wiarygodności odmówił nie wyjaśniając dokładnie podstawy prawnej w drodze interpretacji z zachowaniem przyjętych i utrwalonych w prawie polskim metod interpretacji prawa; 2. naruszenie normy wynikającej z treści art. 3 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, że dochodzone roszczenie przez powoda jest całkowicie zasadne pod względem merytorycznym i formalno – prawnym; 3. naruszenie normy wynikającej z treści art. 207 § 3 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie prekluzji dowodowej przez Sąd i przeprowadzenie sprekludowanych dowodów powoda w sytuacji kiedy strona zastępowana była przez profesjonalnego radcę prawnego w osobie R. T. z Kancelarii (...) K. & S. Sp. k. występującej w imieniu Banku; 4. naruszenie normy wynikającej z art. 167 k.p.c. poprzez nieprawidłowe przyjęcie przez Sąd, że powód powołał nowe fakty i dowody oraz dokonał odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty

z dnia 25 listopada 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e 2224552/2015 Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie bez naruszenia prekluzji dowodowej w okolicznościach przedmiotowej sprawy; 5. naruszenie normy wynikającej z treści art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 207 § 5 k.p.c. poprzez niedopuszczalne przyjęcie przez Sąd, że po wydaniu zarządzenia dotyczącego uzupełnienia braków formalnych pozwu zostało ono wykonane z zachowaniem czternastodniowego terminu przez powoda w sytuacji, kiedy to nie miało w ogóle miejsca w sprawie o sygnaturze akt XVIII C 399/2016; 6. naruszenie normy wynikającej z treści art. 217 § 2 k.p.c. z związku z art. 207 § 5 k.p.c. poprzez niedopuszczalne przyjęcie przez Sąd, że po wydaniu zarządzenia z dnia 25 maja 2016 roku dotyczącego ustosunkowania się do wniesionego sprzeciwu pozwanego poprzez podniesienie wszelkich twierdzeń faktycznych, zarzutów i wniosków dowodowych w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pisma złożonego po upływie wyznaczonego terminu oraz pominięcia spóźnionych twierdzeń i wniosków dowodowych nie zostało ono wykonane w sprawie o sygnaturze akt XVIII C 399/2016 w sposób właściwy przez powoda; 7. naruszenie normy wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci umowy o kredyt gotówkowy numer (...) z dnia 23 grudnia 2013 roku w sposób całkowicie „bezcelny” na niekorzyść strony pozwanej w interesie prawnym powoda; 8. naruszenie normy wynikającej z art. 505³² § 1 k.p.c. poprzez niewskazanie dowodów na poparcie swoich twierdzeń z powodu nie wymienienia ich i przedstawienia w treści pozwu z dnia 18 listopada 2015 roku w celu zasądzenia roszczenia wobec pozwanego ze strony Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi; 9. naruszenie normy wynikającej z treści art. 485 § 1,3 k.p.c. poprzez niedopuszczalne przyjęcie przez Sąd, że załączone dokumenty bankowe spełniają wymogi prawne i merytoryczne do wydania wyroku zasądzającego roszczenie powoda od pozwanego; 10. naruszenie normy wynikającej z treści art. 89 § 1 k.p.c. w związku z art. 87 § 1 k.p.c. w związku z art. 91 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, że pełnomocnictwo powoda spełnia warunki formalnoprawne do jego reprezentowania w sprawie; 11. naruszenie normy wynikającej z treści art. 245 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, że dokument prywatny w postaci wyciągu z ksiąg banku spełnia rolę dokumentów urzędowych na mocy art. 244 k.p.c. i stanowi podstawę do uwzględnienia powództwa powoda w stosunku do pozwanego; 12. naruszenie normy wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę wyciągów z ksiąg rachunkowych na dzień 18 grudnia 2015 roku o numerze (...) w postaci zestawienia w zakresie wysokości kapitału, odsetek umownych w kwocie, odsetek z tytułu opóźnienia w kwocie, kosztów wezwań i upomnień naliczonych przez Bank które stanowią podstawę do dochodzenia roszczenia Banku w stosunku pozwanego przez powoda; 13. naruszenie normy wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów w postaci sprzeciwu pozwanego z dnia 12 grudnia 2015 roku od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e 2224552.2015 przez E- Sąd w Lublinie w sytuacji, kiedy obowiązek taki spoczywał z urzędu na Sądzie właściwym rozpoznającym sprawę o sygnaturze akt XVIII C 399/2016, a który tego nie dokonał w interesie prawnym powoda; 14. naruszenie normy wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, że wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 4 lipca 2014 roku przez powoda pozwanemu było skuteczne i zasadne w sytuacji, kiedy w rzeczywistości nigdy ono nie nastąpiło prawidłowo pod względem formalno- prawnym w stosunku do pozwanego przez powoda pod względem merytorycznym i formalno - prawnym w przedmiotowej sprawie; 15. naruszenie normy wynikającej art. 233 § 1 k.p.c. w z art. 217 § 1 k.p.c. poprzez dowolną i wybiórczą ocenę całego materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy XVIII C 399/2016 przez Sąd wyrokujący w postaci niezasadnego pominięcia wyjaśnień pozwanego podniesionych pismem procesowym z dnia 20 sierpnia 2016 roku w zakresie zarzutów, które zostały celowo i świadomie pominięte przez Sąd przy wydawaniu wyroku z dnia 3 listopada 2016 roku wobec pozwanego; 16. naruszenie normy wynikającej z treści art. 129 § 1,2 i 3 k.p.c. poprzez brak złożenia aktualnego KRS-u już na etapie E-Sądu, który nie został potwierdzony nawet za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda; 17. naruszenie normy wynikającej z treści art.126 § 1 pkt. 4 k.p.c. poprzez nieprawidłowe przyjęcie przez Sąd wyrokujący, że wszystkie dokumenty występujące w sprawie zostały prawidłowo podpisane przez pełnomocników powoda i przedstawicieli oddziału Banku (...) S.A w Ł. sporządzających umowę o kredyt gotówkowy numer (...) z dnia 23 grudnia 2013 roku z pozwanym; 18. naruszenie normy wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną i wybiórczą ocenę dokumentów w postaci: KRS-u z dnia 28 lipca 2015 roku, pełnomocnictw powoda odpowiednio z dnia 28 lutego 2014 roku i 11 grudnia 2015 roku, pozwu powoda z dnia 18 listopada 2015 roku, wyciągów bankowych i ksiąg rachunkowych Banku (...) S.A. z dnia 18 listopada 2015 roku oraz pozostałych dokumentów wchodzących w rachubę w tym postępowaniu sądowym, które nie spełniają warunków formalnych do uznania ich jako dowodów w przedmiotowej sprawie; 19. naruszenie normy

wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie w postępowaniu przez Sąd, że wyciągi z ksiąg rachunkowych i księgi rachunkowe banku po wyroku Trybunału Konstytucyjnego są dokumentami urzędowymi, które mogą stanowić dowód istnienia zobowiązania pozwanego w sytuacji, kiedy powództwo winno być oddalone w całości w okolicznościach przedmiotowej sprawy; 20. naruszenie normy wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny pisma procesowego pozwanego z dnia 19 października 2016 roku wyjaśniającego szczegółowo nieprawidłowości procesowe i materialne jakich dopuścił się Sąd wyrokujący w okolicznościach przedmiotowej sprawy; 21. naruszenie normy wynikającej z treści art. 162 k.p.c. poprzez pominięcie przez Sąd z urzędu sprekludowanych dowodów powoda na okoliczność wydanego wyroku w sprawie o sygnaturze akt XVIII C 399/2016; 22. naruszenie normy wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę wezwania powoda z dnia 28 października 2016 roku wystosowanego do pozwanego przez Sąd wyrokujący i udowodnienia, że kiedykolwiek ono dotarło do adresata w sposób właściwy w tego rodzaju sprawach; 23. naruszenie normy wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niedopuszczalne przyjęcie, że nakaz zapłaty wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Rejonowy w Lublinie w zakresie jego sentencji spełnia wymogi prawne i merytoryczne dla dalszego kontynuowania postępowania sądowego skoro opatrzony jest niedopuszczalnymi wadami w zakresie treści sentencji; 24. naruszenie normy wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę pism skierowanych do Prezesa NBP odnośnie zapytania dotyczącego walutowości na okoliczność zdefiniowania jej w pozwie powoda z dnia 18 listopada 2015 roku do E-Sądu w Lublinie VI Wydziału Cywilnego; 25. naruszenie normy wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie w zakresie ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany materiał dowodowy występującym w sprawie, że roszczenie powoda zostało uznane treścią wniesionych różnych pozwów z dnia 18 listopada 2015 roku i 22 marca 2016 roku; 26. naruszenie normy wynikającej z art. 499 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, że zachowane zostały warunki formalno-prawne pozwu powoda z dnia 18 listopada 2015 roku do dalszego jego procedowania przez Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydział Cywilny po wydaniu nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i jego uchyleniu po złożeniu sprzeciwu od niego przez pozwanego; 27. naruszenie normy wynikającej z treści art. 505³² § 1 k.p.c. poprzez niewskazanie i niezłączenie wszystkich obowiązujących dowodów wchodzących w rachubę na poparcie swoich twierdzeń w treści pozwu z dnia 18 listopada 2015 roku w celu zasądzenia roszczenia na rzecz powoda przez Sąd wyrokujący; 28. naruszenie normy wynikającej z art. 505³² § 1 k.p.c. poprzez niedopuszczalne i niezasadne uzupełnienie pierwotnego pozwu z dnia 18 listopada 2015 roku nowym pozwem z dnia 23 marca 2016 roku na urzędowym formularzu przy zastosowaniu niedopuszczalnego trybu naprawczego na zasadzie art. 130 § 1 w związku z art. 130¹ § 1 k.p.c. w sytuacji kiedy to nie wchodziło w rachubę w okolicznościach przedmiotowej sprawy; 29. naruszenie normy wynikającej z treści art. 126¹ § 3 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd wyrokujący, że pozew powoda z dnia 18 listopada 2015 roku w związku z art. 126 § 2 k.p.c. oraz art. 187 § 1 pkt.1 k.p.c. spełnia warunki formalne w sytuacji, kiedy na etapie wydawania nakazu zapłaty przez E-Sąd zachodziła już nieważność postępowania na zasadzie art. 379 § 1 i 2 k.p.c.; 30. naruszenie normy wynikającej z treści art. 485 § 3 k.p.c. poprzez nieprawidłowe przyjęcie przez E-Sąd w Lublinie, że może wydać nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym a nie w nakazowym wobec pozwanego na rzecz powoda w sytuacji, kiedy jego wydanie w tej formie i treści nie wchodziło w rachubę w przedmiotowej w sprawie łącznie z kontynuowaniem dalszego procesu przez Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydział Cywilny w stosunku do pozwanego; 31. naruszenie normy art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pozwany ma wskazywać błędy i uchybienia proceduralne powoda, który je następnie prostuje i uzupełnia przez co jest naruszona zasada równości stron postępowania; 32. naruszenie normy wynikającej z treści art. 217 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych pozwanego na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy tj. pozwu powoda z dnia 18 listopada 2015 roku, umowy kredytu z dnia 23 grudnia 2013 roku, pełnomocnictw powoda z dnia 11 grudnia 2015 roku, pisma procesowego pozwanego z dnia 20 października 2016 roku, wyjaśniających uchybienia procesowe i materialne Sądu wyrokującego jakich się dopuścił w przedmiotowej sprawie; 33. naruszenie normy wynikającej z treści art. 207 § 3 k.p.c. i 6 k.c. poprzez dopuszczenie spóźnionych dowodów przez Sąd wyrokujący w piśmie procesowym powoda z dnia 10 października 2016 roku; 34. naruszenie normy wynikającej z treści art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, że przeprowadzenie dowodu ze (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. nie ma znaczenia dla ważności pełnomocnictw procesowych M. S. i H. M. w przedmiotowej sprawie; 35. naruszenie normy wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolne przyjęcie, że radca prawny S. B. ma stosowne pełnomocnictwo

do działania w imieniu Zarządu Banku (...) S.A we W. w sprawie o sygnaturze akt XVIII C 399/2016 na okoliczność podpisania wezwania do zapłaty z dnia 28 października 2015 roku wystosowanego w stosunku do pozwanego;

II. naruszenie norm prawa materialnego, a w szczególności: 1. normy wynikającej z art. 6 k.c. poprzez nieprawidłowe przyjęcie przez Sąd, że dochodzone roszczenie przez powoda w stosunku do pozwanego jest zasadne, w sytuacji kiedy w żaden sposób nie zostało udowodnione zgodnie z przepisami obowiązującymi w tego rodzaju sprawach w zakresie dochodzenia jego przed Sądem Rejonowym dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydziale Cywilnym w stosunku do pozwanego; 2. normy wynikającej z treści art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 482 § 1 k.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, że odsetki ustawowe powodowi się należą w sytuacji kiedy całe powództwo jest całkowicie niezasadne pod względem merytorycznym i formalno-prawnym; 3. normy wynikającej z treści art.481 § 1 k.c. w związku z art. 482 § 1 k.c. w związku z art. 359 k.c. poprzez niezasadne domaganie się ze strony powoda od pozwanego odsetek ustawowych i dalszych odsetek umownych według zmiennej stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w skali roku w sytuacji, kiedy można dochodzić tylko jednego rodzaju odsetek powództwem z jednoczesnym udowodnieniem sposobu ich obliczania i wykazania ich o stosowne stopy procentowe obowiązujące w danym okresie zgodnie z zasadami rachunkowości na okoliczność przedmiotowej sprawy; 4. normy wynikającej z treści art. 359 § 2¹ k.c. poprzez niedopuszczalne przyjęcie przez Sąd, że zasadne jest dochodzenie umownych odsetek w wysokości zmiennej stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku do pozwanego w sytuacji zawarcia w umowie kredytowej z tytułu postanowień niezgodnych z art. 385²k.c. co w konsekwencji stanowi wyzysk pozwanego i innych potencjalnych klientów Banku; 5. normy wynikającej z treści art. 98 k.c. w związku z art. 99 k.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, że pełnomocnicy Banku (...) S.A. we W. mieli stosowne umocowanie do reprezentowania jej Zarządu na podstawie KRS-u do jego reprezentowania na okoliczność podpisywania umowy o limit kredytu numer (...) z dnia 23 grudnia 2013 roku z pozwanym; 6. normy wynikającej z treści art. 38 k.c. w związku z art. 39 § 1 k.c. poprzez nieprawidłowe przyjęcie przez Sąd, że pracownicy oddziału Banku (...) S.A. w Ł. mieli stosowne umocowanie do działania w imieniu Zarządu do podpisania umowy o limit kredytowy z dnia 23 grudnia 2013 roku z pozwanym; 7. normy wynikającej z treści art. 95 ust. 1 w związku z art. 95 ust. 1a ustawy Prawo bankowe poprzez przyjęcie przez Sąd, że dokumenty urzędowe Banku stanowią dowód w dochodzeniu swojego roszczenia wobec pozwanego w sytuacji, kiedy są one tylko i wyłącznie dokumentami prywatnymi po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego RP wydanego w sprawie o sygnaturze akt P 7/09 z dnia 15 marca 2011 roku oraz w sprawie P 3/13 z dnia 24 marca 2013 roku; 8. normy wynikającej z art. 6 k.c. poprzez nieudowodnienie roszczenia z tytułu i sposobu naliczania odsetek umownych zgodnie z zasadami rachunkowości i stopami procentowymi Banku jakie obowiązywały w za dochodzony okres w stosunku do pozwanego; 9. normy wynikającej z art. 78 § 1 k.c. poprzez niedopuszczalne przyjęcie przez Sąd, że wszystkie dokumenty Banku (...) S.A. oraz pozew są ważne i mają moc wiążącą w sprawie na okoliczność złożonych na nich podpisach przez osoby uprawnione na podstawie obowiązującego prawa dla ich poprawności w przedmiotowej sprawie; 10. normy wynikającej z treści art. 258 k.c. w związku z art. 69 ust.2 pkt.2 in fine ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe poprzez przyjęcie przez E- Sąd w Lublinie i Ł., że zastąpienie zobowiązania pieniężnego w złotych w treści pozwu z dnia 18 listopada 2015 roku kodem waluty złotego, który jest przypisany do złotego w zakresie jego identyfikacji w obrocie międzynarodowym i nie jest złotym w świetle ustawy o Narodowym Banku Polskim oraz zasadą walutowości powoduje to, że nie są spełnione warunki formalne pozwu na zasadzie art.126¹ § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. w przedmiotowej sprawie; 11. normy wynikającej z treści art. 61 k.c. poprzez przyjęcie, że powód skutecznie wypowiedział umowę kredytu gotówkowego numer (...) pozwanemu i wykazał dokumentem nadania, że pozwany z treścią tego wypowiedzenia się zapoznał w okolicznościach przedmiotowej sprawy; 12. normy wynikającej z treści art. 353¹ k.c. poprzez przyjęcie, że powoda łączyła umowa o limit kredytowy z pozwanym po podpisaniu jej przez osoby nieuprawnione w imieniu Banku (...) S.A. we W.; 13. normy wynikającej z treści art. 410 k.c. poprzez wyrządzenie szkody pozwanemu przez pełnomocnika i powoda, który niezasadnie wytoczył powództwo przeciwko pozwanemu; 14. normy wynikającej z treści art. 103 § 1 k.c. poprzez zawarcie umowy o kredyt gotówkowy o numerze (...) przez pełnomocników powoda nie mających umocowania z pozwanym co powoduje jej nieważność z mocy obowiązującego prawa; 15. normy wynikającej z treści art. 232 k.p.c. w związku z art. 32 ust. 1 i art.45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez dopuszczenie przez Sąd z urzędu dowodów, które uległy sprekludowaniu i które naruszały przepisy ustawy kodeks postępowania cywilnego; 16. naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe poprzez przyjęcie przez Sąd, że zawarta

umowa o kredyt gotówkowy o numerze a2614027 przez Bank z pozwanym jest ważna bez udzielonego pełnomocnictwa w imieniu powoda pracownikom Oddziału Banku w Ł.; 17. normy prawa procesowego w postaci art. 98 k.p.c. w sytuacji zasądzenia kosztów procesu na rzecz powoda od pozwanego z tytułu przegrania sprawy w sytuacji kiedy Sąd wyrokujący wydał orzeczenie z naruszeniem prawa procesowego, materialnego i konstytucyjnego w sposób wyjątkowo „korupcyjny”. W konsekwencji zgłoszonych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu od powoda na rzecz pozwanego według norm przepisanych. Ponadto apelujący wniósł o rozpoznanie sprawy na rozprawie w składzie trzech sędziów zawodowych. Apelujący argumentował, że w sprawie zachodzą istotne zagadnienia prawne oraz kwestie wymagające dokonania wykładni przepisów postępowania i prawa materialnego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że w postępowaniu apelacyjnym sąd odwoławczy w obowiązującym aktualnie systemie środków odwoławczych jest sądem merytorycznym, rozpoznającym nie tylko środek odwoławczy, ale także sprawę.

Apelacja pełna polega na tym, że sąd drugiej instancji rozpatruje sprawę ponownie. Innymi słowy, przedstawione pod osąd roszczenie procesowe jest rozpoznawane po raz wtóry cum beneficio novorum, a prowadzona przez sąd rozprawa stanowi kontynuację rozprawy rozpoczętej przed sądem pierwszej instancji. Podstawowym celem postępowania apelacyjnego jest naprawienie wszystkich błędów popełnionych zarówno przez sąd, jak i przez strony, przy czym chodzi zarówno o błędy natury prawnej, jak i faktycznej. Wyjątki przewidziane w art. 381 k.p.c. zostały ustanowione nie po to, aby ograniczyć apelację i zwęzić ramy odwoławcze, lecz głównie w celu dyscyplinowania stron przez skłanianie ich do przedstawiania całego znanego im materiału faktycznego i dowodowego już w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji; tym sposobem ustawodawca zapobiega także przewlekłości postępowania.

Użyte w art. 378 § 1 k.p.c. sformułowanie, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę "w granicach apelacji", oznacza, iż sąd ten rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, także na rzecz współuczestników w warunkach opisanych w art. 378 § 2 k.p.c., dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebrany w pierwszej instancji (art. 381 i art. 382 k.p.c.), ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji, będąc ewentualnie związany oceną prawną lub uchwałą Sądu Najwyższego (art. 386 § 6, art. 398²⁰ i art. 390 § 2 k.p.c.), stosuje przepisy regulujące postępowanie apelacyjne oraz, gdy brak takich przepisów, przepisy dotyczące postępowania przed sądem pierwszej instancji (art. 367 i następnym oraz art. 391 § 1 k.p.c.), kontroluje prawidłowość postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (art. 378 § 1 in fine k.p.c.), orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania, nie wykraczając poza wnioski zawarty w apelacji i nie naruszając zakazu reformationis in peius (art. 378 § 1, art. 384 i art. 386 k.p.c.), i w końcu rozstrzyga o kosztach postępowania (art. 108 § 2 k.p.c.).

W konsekwencji takiego modelu postępowania odwoławczego, sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąza go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55).

Wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł w składzie jednego sędziego, zgodnie z żądaniem pozwanego na rozprawie.

Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W przedmiotowej sprawie pozwem z dnia 18 listopada 2015 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna we W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego G. A. kwoty 8.654,67 zł z odsetkami maksymalnymi od kwoty 7.187,15 zł od dnia 18 listopada 2015 roku do dnia zapłaty oraz ustawowymi od kwoty 297,53 zł od dnia 18 listopada 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych. Nakazem zapłaty z dnia 25 listopada 2015 roku wydanym w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie powództwo zostało uwzględnione w całości. Sprzeciwem z dnia 12 listopada 2015 roku pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości.

Zgodnie z treścią art. 505³⁷ § 1 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu) po przekazaniu sprawy w przypadkach wskazanych w art. 505³³ § 1, art. 505³⁴ § 1 oraz art. 505³⁶ § 1 przewodniczący wzywa powoda do wykazania umocowania zgodnie z art. 68 zdanie pierwsze oraz dołączenia pełnomocnictwa zgodnie z art. 89 § 1 zdanie pierwsze i drugie, a po przekazaniu sprawy na podstawie art. 505³³ § 1 oraz art. 505³⁴ § 1 dodatkowo do uiszczenia opłaty uzupełniającej od pozwu - w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania pod rygorem umorzenia postępowania. W razie nieusunięcia powyższych braków pozwu sąd umarza postępowanie. W przedmiotowej sprawie pozwany, w określonym terminie złożył sprzeciw od doręzonego mu nakazu zapłaty. Wobec powyższego Sąd wezwał stronę powodową do usunięcia braków formalnych pozwu poprzez przedłożenie pełnomocnictwa procesowego oraz innych dokumentów wykazujących umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu powoda w oryginale lub urzędowo poświadczonym odpisie wraz z odpisami dla strony przeciwnej. Wezwanie zostało doręczone w dniu 15 marca 2016 roku (k. 14-14 odwrot). W wykonaniu powyższego wezwania, w dniu 29 marca 2016 roku (koperta – k. 70) skarżący złożył pismo, do którego dołączył pozew (k. 16-17 odwrot), załączniki oraz odpis pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu R. T. w dniu 11 grudnia 2015 roku (k. 27). Tymczasem w pozwie wniesionym w dniu 18 listopada 2015 roku radca prawny R. T. powołał się na pełnomocnictwo procesowe udzielone w dniu 8 lipca 2015 roku (k. 2 odwrot).

W apelacji pozwany kwestionował prawidłowość uzupełnienia przez powoda braków formalnych pozwu.

Mając na uwadze, iż postępowanie toczące się po skutecznym wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym jest niejako kontynuacją tegoż postępowania wykazanie umocowania pełnomocnika do działania w imieniu powoda musi dotyczyć wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W momencie wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym pełnomocnik nie musi przedstawiać pełnomocnictwa sądowi, jednakże powinien się na nie powołać wskazując datę, zakres oraz okoliczności wymienione w art. 87 k.p.c., co wynika wprost z brzmienia art. 89 § 1 zd. 4 k.p.c. Dopiero w sytuacji przejścia postępowania w kolejne stadium (po złożeniu sprzeciwu od nakazu zapłaty jak to miało miejsce w niniejszej sprawie), zgodnie z dyspozycją powoływanego wyżej art. 505³⁷ § 1 k.p.c., przewodniczący wzywa powoda do wykazania umocowania zgodnie z art. 68 zdanie pierwsze oraz dołączenia pełnomocnictwa zgodnie z art. 89 § 1 zdanie pierwsze i drugie k.p.c.. Mając na uwadze natomiast treść tego przepisu, pełnomocnik jest obowiązany przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo mocodawcy lub wierzitelny odpis pełnomocnictwa wraz z odpisem dla strony przeciwnej. Opisanie pełnomocnictwa w pozwie wniesionym w postępowaniu elektronicznym (art. 89 § 1 k.p.c.), wystarczające w tamtym postępowaniu, nie jest już wystarczające do nadania sprawie dalszego biegu po przekazaniu sprawy właściwemu sądowi. Brak dokumentu pełnomocnictwa dla pełnomocnika wskazanego w pozwie stanowi brak formalny podlegający usunięciu w trybie przepisu art. 505³⁷ § 1 k.p.c. Dla nadania sprawie dalszego biegu koniecznym jest zbadanie (co nie było możliwe na etapie postępowania elektronicznego), czy pozew został wniesiony przez prawidłowo umocowanego pełnomocnika. Trzeba bowiem zauważyć, że (...) § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym, dotyczącym wezwania do uzupełniania braków formalnych pozwu wniesionego pierwotnie w

postępowaniu elektronicznym. Za braki formalne tak wniesionego pozwu ustawodawca uznał brak umocowania oraz brak pełnomocnictwa zgodnie z art. 89 § 1 zdanie pierwsze i drugie k.p.c. W myśl zaś art. 89 § 1 k.p.c. pełnomocnik zobowiązany jest dołączyć do akt pełnomocnictwo przy pierwszej czynności procesowej. Stwierdzić zatem należy, że w (...) § 1 k.p.c. chodzi o brak formalny w postaci pełnomocnictwa, jakie zostało udzielone w momencie składania pozwu, a nie pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi już po wniesieniu pozwu. Jak wcześniej wskazano w piśmiennictwie dominuje pogląd, że postępowanie toczące się po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego jest jego kontynuacją. Wezwanie do usunięcia braków formalnych pozwu oraz uzupełnienia pozwu, o jakim mowa w (...) § 1 k.p.c., odnosi się do pozwu, który został już złożony w elektronicznym postępowaniu upominawczym (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 grudnia 2013 r. sygn. akt I ACz 1462/13, publ. Portal orzeczeń sądów powszechnych; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 r., III CZP 66/13, Biul.SN 2013/11/12). W przedmiotowej sprawie radca prawny R. T. nie uzupełnił braków formalnych w postaci wykazania umocowania. Nie budzi wątpliwości okoliczność, że postępowanie o umorzeniu postępowania w sprawie na podstawie (...) § 1 k.p.c. jest w rozumieniu procesowym orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie. Rozstrzygnięcie to nie ma charakteru merytorycznego i nie bada się zasadności stanowisk stron.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy do umorzenia postępowania w sprawie doszło na skutek nieuzupełnienia przez stronę powodową braków pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym po przekazaniu sprawy sądowi właściwemu po wniesieniu sprzeciwu przez pozwanego.

W tym miejscu podkreślić należy, że umorzenie postępowania w wyniku nieuzupełnienia przez stronę powodową określonych w (...) § 1 k.p.c. braków pozwu jest procesowym wyrazem rezygnacji strony inicjującej postępowanie z dalszego dochodzenia roszczenia. W związku z przyjęciem zasady kontynuacji postępowania elektronicznego przez sąd właściwości ogólnej, po złożeniu sprzeciwu, nie sposób pominąć, że w sądzie elektronicznym toczyło się postępowanie, gdyż elektroniczny pozew otrzymał bieg, wydano nakaz zapłaty, złożony został sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym pozwany wniósł o oddalenie powództwa, czym wdał się w spór co do istoty sprawy.

Sąd drugiej instancji zobowiązany jest do wydania postanowienia o charakterze formalnym w przypadku, gdy istnieją przeszkody do merytorycznego rozpoznania apelacji bądź rozpoznania sprawy.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł w formie postanowienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 1999 r., III CKN 693/98, OSNC 2000/4/73; Biul. SN 2000/1/9) i na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie.

W tych okolicznościach odnośnie się do pozostałych zarzutów powoływanych w apelacji jest zbędne.

Uznając, że umorzenie postępowania ze względu na niewykonanie przez powoda wezwania do uzupełnienia pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym dokonane po przekazaniu sprawy sądowi właściwości ogólnej nie powoduje ustania materialnoprawnych skutków związanych z jego wniesieniem i jest skutkiem procesowym rezygnacji strony powodowej z dalszego dochodzenia roszczenia, równoznacznym z przegraniem sprawy w sensie formalnym, należy uznać, że pozwanemu, który w toku postępowania poprzedzającego wydanie postanowienia o umorzeniu postępowania poniósł koszty w postaci opłaty od apelacji (300 zł – k. 149) należy się zwrot tych kosztów od strony powodowej. Zatem wobec umorzenia postępowania w sprawie, Sąd Okręgowy był zobowiązany wedle treści art. 108 k.p.c. do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego i uwzględniając okoliczności sprawy orzekł o ich zasądzeniu na rzecz pozwanego od strony powodowej na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.